

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, In Dominicas Anni Totius
Meditationes

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 9006643X

Dominica IV. post Epiphaniam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45459

tenebris erro, impingo, palpo, passionibus agitator, & tamen in luce me esse glorior, Sanctitatem simulo, solâ annorum pluralitate & pigritiâ superbiens; nec adverto, eos qui novissimâ horâ venerunt, pares mihi jam factos esse virtute, mercede: quia me fervore sui abnegandi, excefferunt. O quanta mihi nunc confusio, & quanta in iudicio erit, quando novissimi fient primi; & Primi, incipient cum rubore tenere novissimum locum.

DOMINICA IV.

Post Epiphaniam.

I. *Quid timidi estis modicæ fidei.* Matth. 8.

Si nulla natio tam grandis est, quæ Deos habeat sibi tam propitios tamque propinquos, sicuti Dominus Deus tuus tibi Anima mea, quid itaque timida es? Nonne timor iste modicam arguit fidem? At, inquit, insurgunt tentationes, crebri lapsus, etiamnum novam minantur ruinam, resurgendique faciunt difficultatem, terrent vestigia aliorum, qui è Sanctiori prolapsi sunt gradu; Audi dicentem; Quid timidi estis modicæ fidei? Habe itaque fidem cor meum. Ecce enim in navicula tua Jesus; spera in eo, & ipse faciet. Quamvis quidem dormire videtur, tamen ipsi est cura de te. Nam ad quid aliud venit, inque tuam naviculam ascendit? Verum, inquires, venit non ut me curet, sed ut quiescat. At stulte, quomodo quiescet ipse si non curabit te? putas te naufragante, & ipsi surgendum non esse? Si apud te vult quiescere & dormire utique & te debet salvare. Molestum itaque esse Christo,

sto, cognosce, si quis in ejus præsentiâ timeat naufragium, aut periculum, licet ipse dormire videatur, cor ejus vigilat & excubat pro navicula; ne igitur timeas, aut si fortè sine timore esse non potes, Ecce nunc est, ecce vigilat in Sacramento ad preces tuas, pericula illi exponit tua, & ipse imperabit ut fiat quies: Et dices tunc, Quis est hic, quia venti obediunt ei? O verè quis est hîc? qui ex me tam arido tam vegetum, ex me tam frigido tam ferventem, ex me tam debili tam fortem, ex me inconstanti, tam ferium, accuratumque facit? ex me tam turbato passionatoque ut mare, tam quietum, & mortificatum, ex me tam levi, & volatico ut ventus, facit tam solidum & constantem ut petra. Nonne is ipse est cui venti & mare obediunt. Huic fidè ô navis mea, huic adhære, ad hunc portum anhela; & quoties communicas in eo con- quiesce.

2. *Secuti sunt eum discipuli.*

Confolatio magna infirmis Spiritu, quia JESUS non solum in terra, solide perfectorum, sed in navicula interdum ex imbecillitate fluctuantium, dormit & quiescit. Non est enim difficile Domino ditare pauperem, cui non abominabile est, eundem de stercore erigere & collocare cum Principibus populi sui; quoniam pusillum & magnum fecit ipse. Est autem & exemplum omnibus Christi affeclis, quod eum secuti sint Apostoli, non solum per terras securitatis, sed etiam ascendentem in mare gravium turbationum & afflictionum. Hinc enim omnes discedere debemus, Christo non solum in prosperis esse adhaerendum; sed etiam in adversis; non solum

g. Dr. 112
Bicki
operi as ce.
Tomus II.
N. V.
58

in pacatis, sed etiam in rebus periculosis, nec solum Deo fidere in rebus certis, sed etiam spem contra spem habere.

3. *Et ecce motus magnus.*

Mare est mundus, seu mundanorum corda: Quam facile illud, tam facile ista turbantur. Mare est ventorum ludibrium, nutrix monstrorum, omnes in se fluvios excipit, nec tamen accrescit, & quamvis dulces in illud influunt aquae, ipsum tamen amarum est & salsum. Omnia haec in mundano accidunt corde; nec tantum mare agitur procellis, quantum passionibus & affectibus animus cruciatur, & divexatur. Plenum quoque est cor mundanum monstris scelerum, struthiones ibi habitant, & omnia immunda; terrenis bonis semper inhiat, quibus tamen satiari non potest: fluvii sunt refluentes; quia bona mundi manere & stare nefciunt, ab uno fluunt ad alium. Ubi magni redditus, magnae etiam expensae. Qui a multis timetur multos timet; quem alii honorant, & ipse alios colere cogitur. Omnia dulcia vertit in salsa: quia dona Dei, aeternaeque salutis auxilia, vertit in pestem sibi aeternam &c. Tu itaque si haec maris signa in te advertis, mundanum te cor habere scito. Et quid prodest tibi, de mundo exisse, & cor mundi retinuisse? Professio tua est, omnibus caducis superiorem esse, solis aeternis duci rationibus & moveri. Jam singula occupationum tuarum puncta percurrere, quibusque rationibus ductus, ea obire soleas, vide, & an id terrenum, vatum, fluxum, sensuale, proprium, an vero Divinum, aeternum, solidum sit, adnota:

V. P. Druz. Op. X.

D

4. Ipse

4. Ipse verò dormiebat.

Agnosce quid factus sit propter te Deus tuus, quo propter te devenerit ille, de quo dictum est; ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israël; en jam in tanto discipulorum suorum totiusque naviculæ periculo obdormivit. Non sanè ob torporem aut somnolentiam, sed tum ob nocturnam in orando vigiliam, tum ob diurnam in prædicando ambulandoque defatigationem. En tanti Christo constitit, perditam ovem quærere. Hem! quantum verò tibi pro propria salute, vel Dei gloria est laborandum, si Deum pro aliena & tua sic laborare vides salutate? Ecquis jam Domino JESU nolit servire ad defatigationem, quem usque ad tantam videt laborare lassitudinem?

5. Ipse verò dormiebat.

Securus scilicet omnis periculi, qui expers erat omnis piaculi. O si peccatam ex corde expellere possemus, nihil esset discriminis quod metueremus. Justum enim si intus bene est, omne quod exteriùs strepit & furit non terret, quia ei non nocet. O si ad eam animi quietem liceat pervenire! ô si ad eam in divina providentia resignationem & acquiescentiam fas sit ascendere: ut in omni videlicet adversitate & discrimine, in omnium oppugnatione & resistentia, Animus quiescat, & quasi dormiat, securus Dei, securus sui. Unica in his via est efficax, Divinae providentiæ experimentalis cognitio ac penetratio: qui enim Deum sibi in omnibus providere certus est, nullum malum timere potest, atqui Christum dormire putat, & nonnisi suscitatum & vigilantem auxilium dare posse putat, nunquam

g. Dr. C. C.
Bicki
Operi ab ecc.
Tomus III
N. V
58

quam à turbis libererit. Conquiesce anima mea
in providentia Dei, & non confunderis in æ-
ternum.

6. *Ipse verò dormiebat.*

Causa turbati maris somnus Christi est. Inde
in mari tempestas, quia Christus in mari
dormit; & inde quoque in homine exurgit
tempestas, quia Christus in corde ejus obdormi-
vit. Quia dormitavit anima tua præ tædio & te-
piditate, ideò res tam vilis, tam levis, verbulum
tantum, te turbavit. Si amor JESU in te vigilaret,
hoc est si ferveret, ista te non turbarent, nec al-
terarent; vis esse sine turbatione, mane in fer-
vore. Item quando mare turbatur Christus tunc
dormit, id est, quando cor circa externa vagatur,
Christus in eo obdormit, & tale cor negligit.
Vere igitur dici potest, & quia Christus dormit,
mare turbatur; & quia mare turbatur, Chri-
stus dormit. Interdum etiam quando ama-
tores suos Christus vult probare, vel eos
quid in se sint ac possint, docere, obdor-
micit aliquantulum, sive deserit eos; ut sic
postquam se agnoverint turbatos, intelligant, à
quo id quod ante quieti fuerint, habebant; se-
cundum illud Davidis: Ego dixi in abundantia
mea, non movebor in æternum; avertisti faciem
tuam, & factus sum conturbatus. Quando igi-
tur bene est animæ tuæ, scito JESUM vigilare:
quando verò non nihil turbatur, JESUS obdor-
mivit & suscitari desiderat. Dormiente JESU
vigilat mare, quia devicto Spiritu insolescit caro.
Dormiente JESU turbatur quoque mare, timet &
tremet, quid putas faciet eo vigilante? Quiescet

sine dubio, obediet, & si opus fuerit, solidum pedibus ejus substernet.

7. Et accesserunt ad eum.

AN recesserant quia accedunt? recesserant diffidentiâ, accedunt fide, recesserant desperatione, accedunt invocatione, recesserant securitate, accedunt in periculo, nempe cum occidebat eos, revertebantur ad eum. Vide quantum tribulationis fructus. Ipse accedit ad Jesum, suscitavit Jesum, impetrat salutem. Quam verum dictum est, Pædagogus Sanctorum est Tribulatio: At pueri qui discoli sunt, sub hoc Pædagogo esse, molestè ferunt.

8. Accesserunt & suscitaverunt.

Miro modo fides infidelitati plerumque permixta est. In periculo ad Jesum fugiunt, Salva nos, clamant, hæc fides est: A somno eum suscitant, tanquam evigilandum ei sit, si salvare velit, hæc est infidelitas. Placuit ergo Christo petitio, ac proinde illam implevit, non placuit suscitatio, ideò timoris illam arguit: si enim credunt quid excitant? quod si excitare opus est, sanè plena fides non est, modica est. Verè pravum est cor hominis & inscrutabile, quis cognoscet illud? Nonne justè dices anima mea; Verebar omnia opera mea, quoniam & si mihi nihil conscius sum, tamen utrum odiosus an amore dignus sim, nescio. Deus autem judicat me, non parcit delinquenti. Beatus qui semper pavitus est, & justorum est timere peccatum, ubi etiam non est. Timor Salutaris.

9. Domine salva nos perimus.

IMitare discipulos Christi in hoc, quia in periculo salutem à Christo petunt; in hoc vero

g. Dr. C. C.
Bicki
operi abcei
Tomus III
N. V
58

non imi
eum quæ
est, poeni
invenies
tionem v
fines de
portarint
los inver
ad perfec
tum dice
ram, cum
lus sum
ris quæ
na, tunc
facit, qu
in orand
ficanda p
facturum
vram, c
promisit
tis major
Nescis,
vant, qu
plures e
qui à tep
riorem l
fectioni
cutus et
res est a
melior?
bonæ vo
inferno.
ingredir
quod tar
non

solidum non imitare, quia tum primum cum pereunt,
 cum quærunt. Nam etsi nec tunc desperandum
 est, poenitentia tamen sera, rarò vera; Paucos
 inuenies latrones, qui in morte ad Christi cog-
 nitionem venerint, paucos reperies Simones, qui
 de villa amoris mundi egressi, crucem
 portarint post Jesum. Paucos quoque Religio-
 sos inuenies, qui ætate exactâ fervorem amplexi,
 ad perfectionem pertigerint. Quam est stul-
 tum dicere, tunc istud pondus tam vastum fe-
 ram, cum viribus destituar; nunc quando robu-
 rus sum, non feram. Quam esset stulta Volu-
 ptas quæ diceret, postquam mihi exciderint pen-
 nae, tunc volabo; integris alis volare nolo. Sic
 facit, quisquis sibi post certos annos, fervorem
 in orando, in seruandis regulis, in carne morti-
 ficanda promittit. Fac nunc si sapias, quod post
 facturum te dicis. Nam quis tibi pollicitus est
 vitam, quis spondit sanitatem, quis bonam
 promissit voluntatem? Deinde nonne in desue-
 tis major erit dolor, in radicatis major labor?
 Nescis, plures inueniri, qui innocentiam ser-
 uant, quam qui verè poenitentiam agant? nescis
 plures esse qui nunquam intepuerant, quam
 qui à tepore ad fervorem redierunt? Nescis ra-
 tiorem Phœnice esse, eum, qui ab eo gradu per-
 fectionis, quem semel in initio Religionis affe-
 ctus est, ad ulteriorem ascenderit? Ardua adeò
 res est ascendere! quid igitur dicis, postea fiam
 melior? dic potius nunc fiam melior. O quot
 bonæ voluntates, & Sancta proposita ardent in
 inferno. Corvorum hæc vox est, Cras, Cras,
 nigredinem deponam, aut assumam albedinem,
 quod tamen nunquam præstant.

10. Venti & mare obediunt ei.

Pro pudor! agnoscunt venti & mare Christum imperantem, & obediunt ei! Ego autem rationalis creatura, non tantum imperantem non audio, sed nec petentem exaudire nec praeuentem sequor. An non merito, Erubescite Sidon, dicit mihi mare, quoniam id quidem imperium cognovit, ego vero & minas, & beneficia, & exempla, & praemia negligo, eique obedire recuso. Hem tandem nonne aliquando subdita eris Deo Anima mea? cui servire, regnare est?

DOMINICA V.

Post Epiphaniam.

1. Domine nonne bonum semen seminasti?

Matth. 13.

Cogor mi Jesu loqui & fateri contra me amantitudines, & utinam ad salutem, & non ad insipientiam mihi; En toties tam bonum Sacratissimi Corporis Sanguinisque tui semen seminasti in corde meo, & nihil praetermissisti, quod facere poteras, ut fructus tibi facerem perfectionis, fervoris, constantiae, patientiae, humilitatis, & nihilominus ager iste infelix habet zizania, parturit lolium, profert spinas, opertus est urticis, nec accusandus mihi alius est quispiam praeter me ipsum; ego enim inimicus ille homo sum, non qui hoc feci, feci autem solum occasione somni, sed ipso somno. Quid est enim tepor iste meus tam grandis, tamque inveteratus, aliud? nisi somnus, quo Anima mea velut lethargo depressa supina stertit? Quid faciam

g. Dr. 112
Bicki
oper. ascei
Tomus III
N. V
58